

РЕШЕНИЕ

№ 1887

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1221** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподателят Б. Б. Б., ЕГН: [ЕГН] с адрес [населено място], жк М. 1 68, вх.1, ет.7, а.34 чрез адв. П. оспорва Заповед за прилагане на Принудителна административна мярка по чл.171, т.1 буква б от ЗДвП - /ПАМ/ № 20-1158-001526/02.12.2020 г., издадена от Началник Сектор ОПП, в ОДМВР-П., с която е разпоредено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността за срок от не повече 18 месеца.

Счита, че заповедта е незаконосъобразна, поради което моли съдът да я отмени. Счита, че заповедта е издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон, както и на целта на закона.

Ответникът Началник Сектор ОПП, в ОДМВР-П. редовно призован за производство не се явява, като чрез свой пълномощник оспорва жалбата в подробни писмени бележки. Моли за присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание [чл. 16 от АПК](#), не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на [чл. 235, ал. 1 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Със Заповед № 20-1158-001526/02.12.2020 г., издадена от Началник Сектор ОПП, в ОДМВР-П., спрямо жалбоподателя била приложена принудителна административна мярка по чл.171 ал.1 т.1 б.Б от ЗДвП-временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. В

заповедта е посочено, че на 02.12.2020 год против Б. Б. е съставен АУАН № 322719/02.12.2020 г., за това, че около 01.00 часа в [община] на път Общински № 2156 с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлява собствения си лек автомобил Опел Ф. с ДК [рег. номер на МПС], като при извършена проверка пред хижа механа Е. водача бил изпробван за алкохол с техническо средство алко тест дрегер 7510 с № 0096 като резултатът е 1,35 промила алкохол в издишания въздух, издаден е ТМИ № 0044812 за ФСМП [населено място]. В самия АУАН е отразена констатацията, че е изпил около 300 мл ракия от 17 до 20 ч на 01.12.2020 г., като имал мирис на алкохол и не се е подчинил на подаден сигнал за спиране. Първоначално Б. отказал да получи АУАН, което обстоятелство било скрепено с подписите на двама свидетели, като в последствие на същата дата 02.12.2020 г. получил екземпляр от акта. Върху талона за медицинско изследване е отбелязано, че Б. е дал кръвна проба, което само по себе си, ведно с получаването на АУАН категорично отрича обстоятелството, че жалбоподателят не е бил спрян и проверен от служители на ОДМВР П. въпросния ден.

Жалбоподателят е бил уведомен за процесната заповед на дата 22.12.2020. Жалбата до съда е постъпила на дата 05.01.2021 г., поради което е и допустима.

От правна страна, съдът приема следното:

Жалба до съда е подадена от легитимирано лице, което се явява адресат на оспорения индивидуален административен акт, спазен е предвиденият в [АПК](#) преклузивен 14 дневен срок за нейното оспорване.

Съгласно [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Началник сектор ПП ОДМВР П., който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по [ЗДвП](#) съгласно приложената Заповед №8121з-48/16,01,2015 г на Министъра на вътрешните работи /стр.10/ и заповед № 313з-1464/08.08.2017 г на Директора на ОДМВР-П.- стр.11. Ето защо и неоснователно е твърдението на жалбоподателя на нищожност на заповедта за налагане на ПАМ.

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл.171 ал.1 т.1 б.Б от ЗДвП.

При издаването на административния акт, е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#). Доводите в жалбата за нарушение на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#) са неоснователни. Цитираната норма въвежда изискване по отношение формата и съдържанието на административния акт, което касае изложение на конкретни фактически основания по начин, който позволява на засегнатото лице да упражни адекватно правото си на защита и на съда да осъществени контрол за наличието на материалноправните предпоставки за неговото издаване.

В рамките на производството при доказателствена тежест на административния орган да установи по реда на чл.171 от АПК фактическите обстоятелства, въз основа на които същият е издал оспорения административен акт същият не стори това. От

притите писмени доказателства по преписката се установява следната фактическа обстановка- на на 02,12,2020год против Б. Б. е съставен АУАН № 322719/ 02.12.2020г,за това,че около 01.00 часа в [община] на път Общински № 2156 с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлява собствения си лек автомобил Опел Ф. с ДК [рег.номер на МПС] ,като при извършена проверка пред хижа механа Е. водача бил изпробван за алкохол с техническо средство алко тест дрегер 7510 с № 0096 като резултатът е 1,35 промила алкохол в издишания въздух,издаден е ТМИ № 0044812 за ФСМП [населено място].В самия АУАН е отразена констатацията,че е изпил около 300 мл ракия от 17 до 20ч на 01.12.2020г,като имал мирис на алкохол и не се е подчинил на подаден сигнал за спиране.Първоначално Б. отказал да получи АУАН,което обстоятелство било скрепено с подписите на двама свидетели,като в последствие на същата дата 02.12.2020г получил екземпляр от акта.Върху талона за медицинско изследване е отбелязано,че Б. е дал кръвна проба,което само по себе си ,ведно с получаването на АУАН категорично отрича обстоятелството,че жалбоподателят не е бил спрян и проверен от служители на ОДМВР П. въпросния ден..Тази фактическа обстановка се потвърждава както от съдържанието на АУАН № 322719/ 02.12.2020г,който жалбоподателят е получил без възраженияДоводите в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН са относими към производството по обжалване на издаденото наказателно постановление. Независимо от изхода на спора по оспорването на наказателното постановление ,същият не влияе на законосъобразността на наложената ПАМ.След като жалбоподателят е получил талона за медицинско изследване и е осъществил медицинското кръвно изследване сам се е поставил в невъзможност да докаже благоприятни за себе си факти,като видно от изявлението на процесуалния представител на ответника в писменото становище,депозирано по делото,с което признава неизгодни за него факти,резултата от медицинското изследване е показал съдържание на алкохол в кръвта 1,18 промила,което отново е достатъчно за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.Б от ЗДвП За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността,но не повече от осемнадесет месеца,считано от датата на отнемане в случаите на управление на МПС след употребата на алкохол и концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.От събраните в рамките на производството писмени доказателства по безспорен начин се установи,че на дата 02,12,2020год Б. Б. е управлявал моторно превозно средство, като е бил изпробван с техническо средство за установяване на употребата на алкохол,който е отчел 1,35 промила алкохол в издишания въздух и след като е изпълнил предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта се е установило,че концентрацията на алкохол в кръвта е 1,18 промила.Т.е налице са всички изискуеми от закона предпоставки за издаването на заповедта за ПАМ.

При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, съдът приема, че същият не е нищожен, както и са спазени изискванията за неговата законосъобразност по [чл. 146 от АПК](#). Същият е постановен от компетентен орган, в

предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с целта на закона.От изложеното по горе обаче става ясно,че оспорената Заповед за ПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби-чл.171 ал.1 т.1 б.Б от ЗДвП.

С оглед на всичко изложено по горе оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е неоснователно и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143 ал.2 от АПК ответника има право на своевременно поисканите разноски с молба ,депозирана преди съденото заседание ,които следва да се присъдят в размер на 100 лв- за юрисконсултско възнаграждение на асно. Чл.24 и сл. от НПрП.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 13 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Б. Б.,ЕГН: [ЕГН] с адрес [населено място],жк М. 1 68,вх.1,ет.7,а.34 чрез адв. П. против Заповед за прилагане на Принудителна административна мярка по чл.171, т.1 буква б от ЗДвП - /ПАМ/ № 20-1158-001526/02.12.2020 г., издадена от Началник Сектор ОПП, в ОДМВР-П.,с която е разпоредено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността за срок от не повече 18 месеца.

ОСЪЖДА Б. Б. Б.,ЕГН: [ЕГН] с адрес [населено място],жк М. 1 68,вх.1,ет.7,а.34 чрез адв. П. да заплати на Началник Сектор ОПП, в ОДМВР-П. сумата от 100 лв разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: